

ÁGH ISTVÁN

Az első hó

*Mikor az első hó lehullott,
nem ez a mostani hó,
nem ez a játszani való,
hanem az őseemberi,
mikor a délafrikai menet
az első hópelyhekbe ért
meztelenül, s az életért
kitalálta a tüzet remegve,
úgy állok jövődöm előtt,
úgy gyújtok tüzet, húst sütök,
nappalom deres úritök,
sült tökkel eszem a húst,
éjjel meg ifjúságomat
álmodom, mormogom:
Meg ne nyúzd! meg ne süsd!*

Adalék

*Rövid az éjjel, mintha éppen kezdeném,
ábrás zugában zsebmeteszóként jár a fény,
álarca füst, a körme éle kőkemény,
mintha csak ez a pince volna otthona.
Gyerünk haza!*

*Megtudtam ezt is, akartam valamikor,
most mint a ringyó ringat áramán a bor,
nevetésemből nyíló fogsorom, vigyor,
vagy a halottak mennybe szálló mosolya?
Vég-hahota!*

*De így csak akkor fogalmazgatok, ha már
az eső reggel otthonomban rámtalál,
lombsátor züllik, mint elázott ruhatár
plattyyog az utca. Gyerünk vissza amoda
a búcsúba!*

*Vese hasítja kétfelé a derekat,
máj zúborog és emlő, here leszakad,
mit érez ebből, mikor viharban az agy?
még a pofon se fáj, csak másnapi nyoma.
Gyerünk haza!*

*Hajnalban nyit a Bosnyák-téri nagypiac,
Kiss néni süti legjobban az oldalast,
jönnek és mondják, ki vagy, mi vagy, mit akarsz?
Befeküdnék egy halom rózsakrumpliba.
Meváltana.*

Itt

*Itt ez a zöldségárus,
mint egy cseresznye-harctér,
alma-piramis, paprika-vörös-tér,
szőlőfürt-spanyolgallér —
hadd legyek oly gavallér,
mintha kertünkben emelném
azt a kalapot, amit
apámtól örököltem.*

*Itt ez a zöldségáruda,
gyümölcsben elvesztett földem.*

Juharfalevélen

*Nézem, a juharfalevélen
egy lyuk mutatja az eget,
egem, kétséges szemérmem,
valaha tiéd lehetek?*

Kis szemérmes világom

*Kis szemérmes világom,
lecsavart lámpalángom,
bugyi-ajándékom,
hervadható virágom,
beléd van minden öltve,
mint napfény a gödörbe,
míg a napfényem lángra gyúl,
bealkonyúl, lealkonyúl.*

Szeretnek minket

*Láttál-e már tengert,
tengerből lehetetlen,
ha egy medúza mellett
keresnél kedves kedvet?*

*Letakartad
emlőidet úgy adtad,
mintha mennyország lenne
és abban én a magzat.*

*Jött a tenger — mogorva
sorsát ránk pocskolta.
Ki vagyok én meg te? Te vagy?
Szeretnek minket a halak.*

ORBÁN OTTÓ

Az arcom a tévében

Mindent így láttam volna? Fordítva az Ént? A háború tükrébe bámuló föld megszokja nyúlszájú romjait; „van isten”, villog a szögesdrót, „én vagyok az”. Az ígéreték századában minden másképp történt. Lassult-gyorsult a rejtett működés, hogy megőrizze gyártási titkát, a dolgok ritmusát, s a csillagmonopólium töretlenül ragyog. De hol a föltalálók naiv optimizmusa? A kerék és a tűz az éhezés arcába bámul — elszalasztott évezredek kútja, visszanéz egy kiszáradt, emberi szempár: csecsemőhulla fölött guggoló nő, csettint fémnyelvével Fotó XY. A félsziget öböl felőli